

ducted the bride and is paralleled with the Trojan horse against which Helen was exchanged. The coq-horse is a double of the protagonist “zalojnik” (the substitute of the bridegroom) in Bulgarian wedding rite. Probably with a similar function was invested the figure of a coq-man from the iconography of a Skytian gorytus found in Soboleva mogila. The identification of the masculine power with the sexual potency of the coq is an universalia known to mythic and folklore traditions of ancient world and popular beliefs. The sexual potency and military prowess are comparable characteristics both to the coq and the warrior. The place of the rhyton from the Sliven Regional museum in the art and mythic-ritual traditions of the ancient Thracians should be revealed in this semantic sphere.

Една от мечтите на Георги Китов беше да намери ритон. И разкопките на Далакова (Орешкова според местното название) могила и на могилата в Крушаре дадоха не един, а три ритона: с глава на овен, с протоме на кентавър и един, оформен като „кон-петел”, както го определи нашият покоен колега (Китов 2008). За разлика от другите два, които са изработени от сребро, последният е моделиран от глина. Това, разбира се, не го прави по-малко интересен за изследване и именно той е предмет на предлаганата статия.

Описание. Съдът има асковидна форма, издигната в задната част, което му придава изглед на „петел”. Предната част на вазата завършва с протоме на кон. Моделировката на тялото е пределно опростена и геометризирана, за да се запази предметната форма. Шията се извива дъговидно, като главата е наведена почти вертикално. По-голямо внимание е обърнато на пластическите характеристики на главата на коня. Тя е отделена от шията с три гънки, което е характерно за изобразяването на конското протоме в тракийските ритони (Маразов 1978). Макар и обобщено, са предадени мускулите на главата, а окоето е кръгло с „вежди”, набелязани с насечка. От амуницията е представен само начелникът във вид на пластична двойна брадва, който, наред с конете от рогозенската кана № 157 и екземплярите от Хомина могила (Мозолевский 1975: Рис. 4, 9), още веднъж доказва, че този тип апликации са изпълнявали именно функцията на конска украса. През гърдите минава широк нагръден ремък. Ушите са изправени и обърнати навън. Между тях кичур от гривата е превързан в основата си. По шията гривата е късо подстригана и в пластичния си обем е насечена. Задната част на вазата завършва с кръгло устие за наливане на сакралната напитка, оформено като